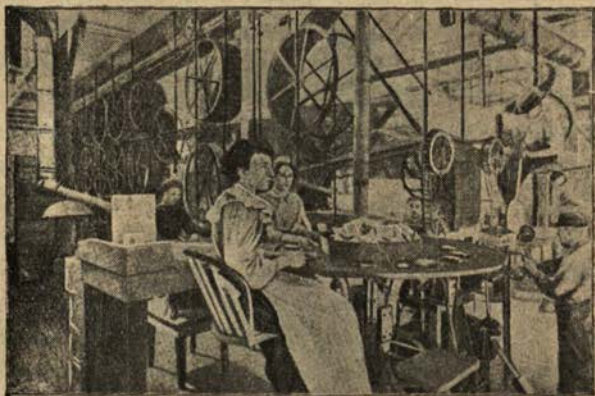

Въ 1848 год. той приготвилъ смѣсъ отъ бертолетова соль, сѣра и мангановъ окись. Тѣзи вещества той ги счукалъ въ хаванче и къмъ смѣсъта прибавилъ гжсто лепило, разбъркалъ и потопилъ въ тази каша краищата на дървени клечици. Образували се хубави черни главички. Бьотгеръ се опиталъ да ги запали, като ги драскалъ о книжка съ налепенено по нея счукано стъкло. Но за негово голѣмо огорчение, клечките не се запалвали. Учениятъ не се отчаялъ. За него било много

Вжтрешность на кибритена фабрика.

ясно, че главичките сж отъ такова вещество, което трѣбва да гори.

— Може би, казалъ си той, моятъ кибритъ трѣбва да се дращи не по стъклена книжка, а по друга нѣкаква. Я чакай да се възползувамъ отъ откритието на Шрьотера: той получи червенъ фосфоръ, а вече се знае, че червениятъ фосфоръ не е отровенъ.

Дошло му на умъ да намаже книжката, на която се дращи, съ червенъ форсфоръ. Бьотгеръ си получилъ самъ такъвъ фосфоръ въ видъ на прахъ и го